

været Tale om, er dette ikke af den Slags Ting, som bør gaa foran. Vi have derfor kun sluttet os til det øvrige Udvalg, fordi vi, hvad Sagen i Almindelighed angaar, tro, at naar vi komme til en virkelig Afgjørelse af Alt, hvad der gaar i Retning af Sernbanevesenets sydlige og hensigtsmæssige Udvikling, bør man ogsaa tage disse Spørgsmaal paa den Maade. En Bemærkning skal jeg tillade mig endnu at gjøre i Anledning af, at vi ogsaa have tiltraadt Forslaget om Indstillingen med Hensyn til en Station ved Lou, og det er denne, at den høitærede Minister under Forhandlingerne saavel i Udvalget som her i Thinget har oplyst os om, at der forhandles ikke alene for vort eget danske Vedkommende, men ogsaa med vore Nabomagter om saadanne Togtider, saadanne Fartplaner for Farten for vore Sernbaner, at disse kunne medføre Forandringer i Togenes Direktion, Afgangstider fra de forskjellige Stationer osv. Her have vi da ønsket, naagte dette kun er et lille Spørgsmaal, at det allerede kunde tages i Betragtning, f. Ex. for Sydbanens Vedkommende, hvilke Indflydelser paa Togene og Driften af Banen det vilde kunne faae, at der anlægges en Station ved Lou. Vi kunne nemlig tænke os, at naar en Gang Gjedserforbindelsen bliver gennemført, kan der være Tale om at sætte Ktog i Gang paa Sydbanen, ligesom nu paa Vestbanen, hvilket kan gjøre, at man ikke kan standse ved en saadan Station som ved Lou med det tidlige Morgentog og det sildige Aftentog, men at man kan lægge Togplanen saaledes, at man kan standse til andre Tider, som ere hensigtsmæssige for den paagjældende Egn. Dette er den Stilling, som Mindretallet har indtaget til denne Sag, og jeg har intet Ønske om Andet, end at Beboerne af Omegnen af Lou saa hurtigt som muligt kunne blive betjente i Retning af at faae den Station, de trænge til, i Tillid til, at en saadan Erkjendelse saa kan vaagne, at de andre Spørgsmaal, hvor det gjælder om Sernbanevesenets hensigtsmæssigste Udvikling i det Store og Hele, ogsaa kunne blive fremmede paa en Maade, der tilfredsstiller den almindelige Trang.

Indenrigsministeren (Fin sen):

Med Hensyn til den første Indstilling, som blev tiltraadt af et Mindretal, og som gaar ud paa, at et Andragende fra Foreningen til Værtings Uddannelse i Kjøbenhavn om Tilfud til Fremme af Foreningens filantropiske Formaal skal henvises til Indenrigsministeren, skal jeg tillade mig at oplyse, at Indenrigsministeren allerede i Finants-

lovforslaget for indeværende Finantsperiode havde stillet Forslag om en Understøttelse til den her omhandlede Forening, men det blev, som de Herrers mindes, ikke vedtaget. Efter mit Kjenndskab til den her omhandlede Forening, efter de Dplysninger, vedkommende Andragende indeholder, og efter de Vidnesbyrd, som baade den ærede Ordfører og Mindretallets Ordfører nu gav Selskabet, tvivler jeg ikke om, at det arbejder for det Formaal, som det har stillet sig, paa en saadan Maade, at det vel kunde fortjene en Understøttelse af Statskassen, og hvis Thinget derfor tiltræder den første Indstilling om at henvise Sagen til Indenrigsministeren, skal jeg erklære, at den hos mig skal blive tagen under velvillig Overveielse. Den anden Indstilling angaar et Andragende fra Kolonibestyrer Høyers Enke om en aarlig Understøttelse. Den nævnte Enke er ikke pensjonsberettiget; hendes Andragende om Understøttelse har Indenrigsministeriet ikke troet at kunne bevilge eller at kunne anbefale til Optagelse paa Finantslovsforslaget, og Grunden dertil er den, at denne Enke ikke ansaas for trængende til en saadan Understøttelse, idet man forment, at der forelaa Dplysninger om, at hun eiede en privat Formue paa over 20,000 Kr., og at hun desuden havde en Overlevelsesrente paa 120 Kr. aarlig, foruden at der er tilstaaet hende en halvvaarlig Husleiehjælp paa 30 Kr. Naar saa endelig henjes til, at hun ikke har Andre at sørge for end sig selv og en Adoptivdatter, at hun selv er i en yngre Alder, noget over 40 Aar, og at hun vel ikke er af stærkt Helbred, men dog ikke har godtgjort, at hun lider af nogen bestemt Sygdom, saa har Indenrigsministeriet efter de Regler, som altid følges ved den Slags Andragender, ikke troet at kunne tage dette til Følge. — Den tredje Indstilling er om Stationen ved Lou. Jeg beklager meget den Meningsforskjel, der har været mellem Indenrigsministeriet og Thingets Udvalg med Hensyn til de Betingelser, der blive at opstille, naar der er Spørgsmaal om Oprettelsen af nye Holdepladser eller Omdannelse af Holdepladser til Stationer. Jeg beklager den meget, fordi den har medført det Resultat, at mange af disse Spørgsmaal ikke i de senere Aar have faaet deres endelige Løsning. Jeg skjønner ikke rettere, end at de Betingelser, som Indenrigsministeriet i Henhold til den tidligere Praxis har anset sig for forpligtet til at opstille for Oprettelse af nye Holdepladser eller Omdannelse af Holdepladser til Sernbanestationer — disse Betingelser bestaa